

Царска дъщеря и грахово зърно.

Отъ Андерсенъ.

Едно врѣме живѣлъ нѣкой си царски синъ. Той поискалъ да се ожени за царска дъщеря, но само за истинска царска дъщеря. И търгналъ той да се скита по бѣлия свѣтъ и да си търси жена, но не можалъ да намѣри такава, каквато търсилъ. Царски дъщери наистина се явили много, но дали били истински царски дъщери, това никой не можалъ да познае. Всѣки пѣтъ се явявало нѣщо, което туряло царския синъ въ съмнѣние.

Най-послѣ той се завърналъ у дома си тѣженъ и замисленъ. Веднѣжъ една вечеръ се дигнала страшна буря. Свѣтковици и гърмотевици разтресли небето, дѣждъ като изъ ведро се пролѣлъ. Нѣкой почукалъ на царскитѣ врата. Стариятъ царъ станалъ и отворилъ.

Прѣдъ вратата стояла една царска дъщеря. Боже мой, на що приличала тя облѣна отъ дѣжда! Вода текла отъ косата и отъ дрѣхитѣ ѝ и наливала калнитѣ ѝ обуца. При все това, тя увѣрявала, че е царска дъщеря.

— Добрѣ, ще видимъ!—казала старата царица. И тя отишла въ стаята, положила на дѣното на кревата едно грахово зърно, върху него турнала двадесетъ сламеника и върху тѣхъ още двадесетъ пухови постилки.

На това легло турнали да спи царската дъщеря.

На другия день я попитали добрѣ ли е спала.

— Ахъ, ужасно безпокойно, казала царската дъщеря. Цѣла нощъ не съмъ мигнала. Богъ знае какво имаше въ постелята ми. Нѣщо твърдо ми